

Sygn. akt VI P 474/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Joanna Napiórkowska – Kasa

Protokolant: starszy protokolant sądowy Aleksandra Łaszuk

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2022 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)

przeciwko M. T.

o odszkodowanie

I. Oddała powództwo.

II. Zasądza od powódki (...) na rzecz pozwanej M. T. kwotę 1.350,00 zł (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 474/20

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 września 2020 roku (data nadania w UP) (...) w W. wniosła o zasądzenie od M. T. kwoty 5.534,50 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 września 2019 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za poniesione przez Skarb Państwa – (...) koszty zastępstwa prawnego oraz koszty postępowania egzekucyjnego w postępowaniu egzekucyjnym o sygn. akt (...) wskazane w postanowieniu (...) w G. - J. S. z dnia 2 sierpnia 2018 roku. W uzasadnieniu podała, że pozwana przyczyniła się do powstania szkody wynikającej z zajęcia rachunku bankowego przez (...), ponieważ w dniu 18 lipca 2019 roku po dekretacji pisma z (...) nie nadała jemu prawidłowego biegu, tak aby zostało podjęte i wykonane w dniu 19 i 20 lipca 2019 roku przez innego pracownika.

(pozew – k.1-5)

W dniu 1 października 2020 roku Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w którym nakazał zapłatę przez pozwaną dochodzonych przez powódkę kwot, łącznie z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty w post. upominawczym – k. 31)

Od powyższego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwana wniosła sprzeciw. Wskazała, że wnosi o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, że nie ponosi ona odpowiedzialności za szkodę powstałą w majątku powódki ponieważ nie miała wpływu na to kiedy dotarło do niej pismo z prawomocnymi wyrokami obu Sądów. Ponadto powódka miała już wiedzę na temat dochodzenia należności przez M. G. w związku z otrzymaniem w dniu 13 czerwca 2018 roku stosownego wezwania od jego pełnomocnika.

(sprzeciw – k. 37-40)

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana jest zatrudniona w powodowej K.. W 2018 rok ubyla pracownikiem (...).

(okoliczność niesporna)

Pozwana jako pracownik (...) miała dodatkowe uprawnienia do dekretowania wpływającej do (...) korespondencji i nadawania jej służbowego biegu.

(zeznania świadka A. D. – k. 95v-96v, zeznania pozwanej – k. 137-138)

W dniu 18 lipca 2018 roku do (...) wpłynęło pismo datowane na dzień 16 lipca 2018 roku. Zostało zarejestrowane jako (...). W piśmie tym (...) wskazał, że w załączeniu przesyła wraz z oryginałami odpisów prawomocnych wyroków (...) w P. sygn. akt (...) i (...) w W. sygn. akt (...), pismo adwokat A. R. (1) z dnia 7 czerwca 2018 roku w celu uregulowania na rzecz powoda M. G. zasądzonych wyrokiem SR w Pruszkowie należności na podane konto lub przelewem. Należność zasądzona wyrokiem Sądu Okręgowego (koszty z pkt 2) jako nieprawomocna nie polega uregulowaniu.

Pismo podpisał radca prawny (...) S. B..

Pismo dotarło do (...) w dniu 18 lipca 2018 roku, po czym zostało przedłożone pozwanej, która po otrzymaniu, zadekretowała je wskazując, że kieruje je do starszego specjalisty K. W. (1) z (...) odpowiedzialnego za realizację wypłaty. Osoba ta podjęła pismo w dniu 20 lipca 2020 roku i skierowała je dalej celem wykonania do R. J..

Na piśmie (...) nie naniósł adnotacji, że korespondencja ma zostać potraktowana jako pilna.

(pismo z dnia 16 lipca 2018 roku – k. 8, zeznania świadka A. O. – k. 96v-97, zeznania pozwanej – k. 137-138)

Pismo zadekretowane na pracownika K. W. (1) ta otrzymała w dniu 20 lipca 2018 roku po godzinie 11.00.

(notatka – k. 22, zeznania świadka K. W. (1) – k. 97v-98)

W dniu 19 lipca 2019 roku (...) przy (...) w G. M. J. S. wszczął postępowanie egzekucyjne pod sygn. akt (...) i dokonał zajęcia rachunku bankowego powódki na kwotę należności zasądzonej prawomocnym wyrokiem (...) w P. z dnia 18 maja 2017 roku i wyrokiem (...) w W. z dnia 30 maja 2018 roku sygn. akt (...) zaopatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 6 lipca 2018 roku.

Z rachunku bankowego powódki w dniu 27 lipca 2018 roku została pobrana kwota 55.837,38 zł.

(zawiadomienia – k. 16-20, potwierdzenie przelewu – k. 21)

W dniu 11 czerwca 2018 roku (datowane na 7 czerwca 2018 roku) do Kancelarii powódki – (...) wpłynęło pismo adw. A. R. (1) w sprawie zapłaty zasądzonych wyrokiem SR w P. i wyrokiem SO w W. należności tytułem odszkodowania, zadośćuczynienia i kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego na rzecz M. G.. Pismo datowane było na 7 czerwca 2018 roku. Do pisma nie były dołączone odpisy prawomocnych orzeczeń obu Sądów.

W dniu 28 czerwca 2018 roku powódka działając przez radcę prawnego S. B. wystąpiła do Sądu Okręgowego w W. o nadesłanie odpisu wyroku z dnia 30 maja 2018 roku sygn. akt (...) z adnotacją o jego prawomocności.

W dniu 29 czerwca 2018 roku pełnomocnik M. G. wystąpiła do tego samego Sądu z prośbą o przyspieszenie nadania klauzuli wykonalności temu wyrokowi.

Odpis wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 maja 2018 roku sygn. akt (...) z klauzulą wykonalności został odebrany przez pełnomocnika M. G. w dniu 13 lipca 2018 roku. Powódka odpis wyroku z dnia 30 maja 2018 roku ze stwierdzeniem jego prawomocności oraz prawomocności wyroku Sądu Rejonowego w P. odebrała 13 lipca 2018 roku.

(pismo z dnia 21 czerwca 2018 roku – k. 130, pismo z dnia 29 czerwca 2018 roku – k. 258, EPO – k. 134, wezwanie do zapłaty – k. 132)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony do akt tej sprawy oraz z akt sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym w P. i następnie przed Sądem Okręgowym w W. w wyniku wywiedzionej apelacji. Dodatkowo Sąd dał wiarę zeznaniom świadków A. D., A. O. oraz K. W. (1) jako spójnym w całości. Zeznaniom pozwanej M. T. Sąd dał wiarę niemalże w całości ponieważ jej zeznania korespondowały z pozostałym dowodami. Nie było natomiast wiarygodne, że pozwana pismo które dotarło do niej z (...) po zadekretowaniu w dniu 18 lipca 2018 roku, tego dnia przekazała K. W. (1). Świadek ta zeznała, że to pismo otrzymała dopiero w dniu 20 lipca 2018 roku po godzinie 11.00. Potwierdza to również sporządzona w toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego przez powódkę sporządzona przez K. W. (1) notatka. Dodatkowo należy wskazać, że na piśmie tym przy pieczęcie tej osoby znajduje się data 20 lipca 2018 roku. Oznacza to, że tego dnia została ona przystawiona jako data zapoznania się z nim i dalszego przekazania tym razem do innego pracownika R. J..

Nie zachodziła konieczność uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie, również nie wносиła o to żadna ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości z następujących przyczyn.

Strona powodowa określiła materialnoprawną podstawę dochodzonego roszczenia jako art. 415 k.c. w zw. z art. 114 k.p. w zw. z art. 300 k.p. Jak wynika z tych przepisów: kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Natomiast drugi z nich stanowi, że pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach niniejszego rozdziału. Pełnomocnik strony powodowej błędnie utożsamia powiązanie powyższych przepisów jako możliwą podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej ponieważ reżim z art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p., a podstawa z 114 k.p. są to reżimy które nie są tożsame. Wobec czego Sąd rozważył zasadność powództwa z podziałem najpierw na oparty o art. 114 k.p. jako, że pozwana była pracownikiem, a następnie na podstawie art. 415 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

Jak wynika z przytoczonego wyżej przepisu art. 114 k.p. pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach niniejszego rozdziału. Ponadto zgodnie z art. 115 i 116 k.p. pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda. Pracodawca jest obowiązany wykazać okoliczności uzasadniające odpowiedzialność pracownika oraz wysokość powstałej szkody.

Przesłanki odpowiedzialności zostały unormowane w art. 114 k.p. Są nimi:

- 1) bezprawność zachowania pracownika,
- 2) wina pracownika, która może być umyślna i nieumyślna (rażące niedbalstwo)
- 3) szkoda rozumiana jako uszczerbek w mieniu pracodawcy, który nastąpił wbrew jego woli,
- 4) adekwatny związek przyczynowy pomiędzy wadliwym działaniem lub zaniechaniem pracownika oraz powstałą szkodą.

Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej zgodnie z art. 415 k.c. należą: zdarzenie, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz szkoda i związek przyczynowy między zdarzeniem a szkodą. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361–363 k.c.). Jednak zważywszy na specyfikę deliktów, ustawodawca musiał wskazać reguły przypisania indywidualnie określonym podmiotom obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, a więc sposób ustalenia dłużnika. Czyn niedozwolony musi być jednocześnie bezprawny i zawiniony. Za dominujące należy uznać w literaturze i orzecznictwie stanowisko przyjmujące szerokie rozumienie bezprawności, obejmujące nie tylko sprzeczność zachowania określonego podmiotu z obowiązującym porządkiem prawnym (w szczególności normami prawa cywilnego, karnego, administracyjnego, pracy, finansowego itp.), ale i z zasadami współżycia społecznego lub dobrymi obyczajami. Inaczej mówiąc, bezprawność oznacza relację pomiędzy zachowaniem a normą postępowania, przy czym nie chodzi wyłącznie o normy prawne, ale także o normy o charakterze aksjologicznym, wyznaczone przez zasady współżycia społecznego czy też dobre obyczaje (Zob. np. P. Machnikowski [w:] System Prawa Prywatnego, t. 6, red. A. Olejniczak, 2009, s. 377–382; zob. także J. Kuźmicka-Sulikowska, Zasady odpowiedzialności deliktowej w świetle nowych tendencji w ustawodawstwie polskim, Warszawa 2011, s. 77–82 i tam powołana literatura; Z. Jędrzejewski, Bezprawność w prawie cywilnym i karnym a zasada jedności porządku prawnego (jednolitego ujęcia bezprawności), „Ius Novum” 2008/1, s. 74–91).

Sąd zważył, że w tej sprawie strona powodowa nie zdołała wykazać żadnej z powyższych kwestii tj. przesłanek z art. 114 k.p. oraz art. 415 k.c. W pierwszej kolejności Sąd odniesie się do kwestii szkody, która jest rozumiana tożsamo w zakresie obu przepisów. Na pracodawcy spoczywał ciężar wykazania szkody nie tylko co do jej faktu, ale także co do wysokości. Pracodawca w pozwie, ani dalszych pismach i swoim stanowisku na dwóch rozprawach nie przedstawił postanowienia (...) J. S. o rozliczeniu kosztów postępowania egzekucyjnego. Z porównania dochodzonej przez powódkę kwoty oraz tej jaka widnieje na zawiadomieniach o wszczęciu egzekucji, a także tej jaka widnieje na zawiadomieniu o zajęciu rachunku bankowego nie wynika po dokonaniu dodawania opłaty egzekucyjnej i kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu egzekucyjnym, taka kwota jakiej powódka dochodzi. Z zestawienia przedłożonego w zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji kwota kosztów związanych z postępowaniem egzekucyjnym jest niższa i wynosi 5 382,61 zł. Jednocześnie strona powodowa nie przedstawiła wyliczenia co składało się na kwotę która została pobrana z jej rachunku bankowego (k. 21). Oznacza to, że strona powodowa nie wykazała dochodzonej przez siebie szkody co do wysokości. Aby spełnić przesłankę wykazania szkody nie tylko co do zasady ale i co do wysokości oprócz tego, że przedłożyła potwierdzenie zajęcia wierzytelności pieniężnej z jej rachunku bankowego, strona winna wskazać wyliczenie co się na te kwote składa. Takim dowodem mogłoby być choćby postanowienie komornika sądowego o zakończeniu postępowania egzekucyjnego które pozwalałoby ustalić jakie koszty zostały w jego toku poniesione. Tego powódka nie zrobiła, mimo, że była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika.

Idąc dalej należy wskazać, że również pozostałe przesłanki nie zostały wykazane. Bezprawność działania lub zaniechania polega na niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu obowiązku pracowniczego, przez co uznaje się sytuację, w której pracownik mógł wykonać swe obowiązki, a tego nie zrobił, mimo że pracodawca zapewnił mu właściwe warunki pracy. Chodzi przy tym nie tylko o obowiązki podstawowe, ale o każde, które wiążą się z danym stanowiskiem. Chodzi o brak działania, wadliwe działanie, ale też zaniechanie obowiązku. Wina umyślna zachodzi wówczas, gdy sprawca chce wyrządzić szkodę w mieniu pracodawcy i celowo do tego zmierza lub gdy, mając świadomość szkodliwych skutków swego działania i przewidując ich nastąpienie, godzi się na nie, choć nie zmierza bezpośrednio do wyrządzenia szkody. Umyślne wyrządzenie szkody ma zatem miejsce wtedy, gdy pracownik objął następstwa swego działania zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Innymi słowy, do przyjęcia umyślności wyrządzenia szkody konieczne jest takie działanie, którego skutek jest także objęty zamiarem sprawcy. Wina nieumyślna pracownika występuje wtedy, gdy ma on możliwość przewidywania, że jego bezprawne zachowanie wyrządzi szkodę, lecz bezpodstawnie przypuszcza, że szkoda nie nastąpi (niedbalstwo), bądź wówczas, gdy pracownik nie przewiduje możliwości powstania szkody, choć w okolicznościach sprawy mógł i powinien przewidzieć jej

powstanie (lekkomyślność). Przez adekwatny związek przyczynowy rozumie się, że przyczyna jest warunkiem powstania szkody, jeśli jest normalnym następstwem jej powstania.

Przenosząc powyższe na kanwę tej sprawy należy wskazać, że pozwana ani z winy umyślnej, ani z rażącego niedbalstwa nie doprowadziła do powstania szkody w majątku pracodawcy. Nie było również związku przyczynowego między jej działaniami a powstaniem szkody.

Należy wskazać, że powodowy pracodawca już 11 czerwca 2018 roku (data wpływu do powódki) otrzymał pismo od adw. reprezentującej wierzyciela M. G.. W tym piśmie wskazano, że powódka jako dłużnik, po wyroku Sądu II instancji, zostaje wezwana do zapłaty należności zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 17 maja 2017 roku sygn. akt (...) i wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 30 maja 2018 roku sygn. akt (...). Oznacza to, że ponad miesiąc przed tym jak pozwanej przedstawiono pismo do dekretacji z (...) (zawierającego właśnie to pismo od pełnomocnika wierzyciela), powódka wiedziała, że takie należności powinna uregulować. Nie zostało w toku postępowania wykazane, że do wykonania wezwania przez stronę powodową potrzeba było odpisów wyroku bezpośrednio z Sądu ze stwierdzeniem ich prawomocności. Strona powodowa która była reprezentowana przez r.pr. S. B. powinna zdawać sobie sprawę z tego, że nieuregulowanie należności przez powódkę może skutkować skierowaniem sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego. Zakładając, że do pisma które wpłynęło 11 czerwca 2018 roku i zawierało wezwanie do zapłaty nie były dołączone nawet kopie wyroków, to strona powodowa powinna wystąpić bez zbędnej zwłoki do Sądu lub pełnomocnika wierzyciela o odpisy wyroków. Miało to miejsce jednak dopiero 28 czerwca 2018 roku czyli po 17 dniach od wpływu tego pisma do powódki. Strona powodowa niczym nie wyjaśniła dlaczego dopiero po takim czasie wystąpiła o nadesłanie, jej zdaniem potrzebnych opisów wyroku Sądów ze stwierdzeniem prawomocności. Nie został przedłożony jakikolwiek dowód z którego wynikałoby, że do wypłaty należności wobec świadomości jej wymagalności w pełni konieczny jest odpis wyroku ze stwierdzeniem jego prawomocności. Z ustaleń Sądu wynika, że strona powodowa w była w zakresie wszystkich działań reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – radcę prawnego. Taka osoba, jako profesjonalista powinna wiedzieć, że wyrok sądu II instancji jest prawomocny z dniem jego wydania, ponieważ nie przysługuje od niego dalszy środek zaskarżenia wstrzymujący jego wykonalność. Także już w momencie otrzymania informacji o tym, że wierzyciel M. G. wzywa powódkę do zapłaty powinna spełnić świadczenie. Zajęcie rachunku bankowego było następstwem braku reakcji strony powodowej na wezwanie wierzyciela. Także brak związku przyczynowego między szkodą, a jakimkolwiek działaniem pozwanej.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że pozwana w dniu 18 lipca 2018 roku otrzymała z (...) pismo z którego wynika, że powinna zostać dokonana wypłata należności zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego i następnie Sądu Okręgowego bez kosztów procesu. Pismo to zostało przedłożone do dekretacji w dniu 18 lipca 2018 roku i tego dnia pozwana taką dekretację zrobiła. Należy wskazać, że na piśmie które dotarło do pozwanej nie ma adnotacji o tym, że sprawa ma być załatwiona w trybie pilnym. Także pozwana nadała temu pismu tryb zwykły. Powódka nie wykazała, że nadanie temu pismu trybu zwykłego obiegu korespondencji było błędem lub czymś niewłaściwym. Powódka nie przedłożyła jakiegokolwiek dokumentu z którego wynikałoby, że pozwana powinna dostosować tryb obiegu tego dokumentu sama zanosząc go tego samego dnia do Pani W., aby jak najszybciej nadać mu bieg. Pozwana prawidłowo zachowała się dekretując pismo w dniu 18 lipca 2018 roku.

Jednocześnie Sąd wskazuje, że nawet jeśli pozwana potraktowałaby pismo z (...), które dotarło do niej jako sprawę pilną i tego samego dnia zaniósłaby do K. W. (1) to nie spowodowałoby to, że rachunek bankowy powódki nie zostałby zajęty w wyniku wszczęcia postępowania egzekucyjnego. Jak wynika z ustaleń Sądu, postępowanie egzekucyjne prowadzone przez (...) J. S. zostało wszczęte w dniu 19 lipca 2018 roku, czyli wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego nie został złożony tego dnia ale musiał zostać złożony wcześniej. Nawet jeśli pozwana tego dnia zaniósłaby osobiście pismo kolejnemu pracownikowi, to ten jak wynika z obiegu korespondencji musiał je zanieść dalej do kolejnej osoby, do odpowiedniej (...). Nie zostało przez powódkę wykazane, że takie postępowanie doprowadziłoby do tego, że z powodu krótkiego czasu od wpływu pisma do nawet ewentualnego przelewu wierzytelności na rzecz wierzyciela, doszłoby do wycofania wniosku egzekucyjnego, umorzenia postępowania i uniknięcia zajęcia rachunku bankowego. Strona powodowa nie wykazała, że pozwana w jakikolwiek sposób przyczyniła się lub zawiniła, nawet w

sposób nieumyślny tym, że z rachunku bankowej powódki została zajęta kwota powiększona o koszty postępowania egzekucyjnego i należne opłaty.

Dodatkowo należy wskazać, że o tym, że powódka została wezwana do zapłaty, dowiedziała się z wpływu wezwania do zapłaty w dniu 11 czerwca 2018 roku (data prezentaty pisma z karty 132). Jeśli do tego wezwania nie zostały dołączone załączniki przez pełnomocnika wierzyciela, to strona powodowa powinna niezwłocznie to zweryfikować i np. wystąpić do Sądu o odpis takiego wyroku. Uczyniła to dopiero 28 czerwca 2018 roku (k. 130). Nie zostało wykazane z czego wynikała taka zwłoka. Ponadto wyrok z dnia 30 maja 2018 roku Sądu Okręgowego w W. w sprawie (...) został wydany na rozprawie w tym dniu. Kodeks postępowania cywilnego nie przewiduje doręczenia takiego odpisu wyroku którejkolwiek ze stron, chyba, że złożony zostanie wniosek o sporządzenie jego uzasadnienia wraz z wnioskiem o doręczenie jego sentencji. Taki wniosek strona powodowa złożyła w dniu 8 czerwca 2018 roku (k. 129). Skoro więc strona powodowa działająca przez profesjonalnego pełnomocnika złożyła taki wniosek o sporządzenia uzasadnienia wyroku z dnia 30 maja 2018 roku, to wiedziała, że taki wyrok zapadł. Nie może więc zasłaniać się niezaspokojeniem zapadłego orzeczenia tym, że nie został dołączony do wezwania pełnomocnika wierzyciela M. G.. Powódka nie wykazała, że nie знаła treści ani zapadłego orzeczenia przed Sądem Rejonowym w P., ani przed Sądem Okręgowym w W..

Reasumując Sąd stwierdził, że nie spełnione zostały przesłanki z art. 114 k.p. a także z art. 415 k.c. uzasadniające odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanej. Przyczyną obciążenia powódki kosztami postępowania egzekucyjnego – kosztami zastępstwa i opłatami w wyniku zajęcia rachunku bankowego nie były działania pozwanej, ale czynniki od niej niezależne i leżące po stronie innych osób związanych z powódką. Pozwana z powodu opóźnień i zaniechań leżących po stronie powódki, a niezwiązanych z pozwaną nie miała możliwości spowodować aby z rachunku bankowego powódki nie została zajęta wierzytelność pieniężna. Z powodu bezzasadności powództwa Sąd oddalił je o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, uznając, że pozwana wygrała w całości. O powyższym orzeczono jak w punkcie 2 sentencji wyroku.